

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

holde i en længere periode, har man haft øje for de vanskeligheder, som fuldstændig ensartede krav overalt kan føre med sig.

Samarbejdsviljen har givet sig udtryk i 75 ændringsforslag, deraf er 73 tiltrådt af boligministeren, 71 af hele udvalget, medens man kun på 2 punkter ikke har kunnet enes. Disse to punkter skal jeg senere vende tilbage til.

Jeg mener, at den debat, vi har haft i udvalget bl. a. i forbindelse med de mange henvendelser, stort set har været frugtbar og har bidraget til, at vi får en mere præcis udformet og på mange måder bedre bygge lov, end hvis lovforslaget uændret var blevet lov — ellers havde flertallet naturligvis heller ikke kunnet tiltræde de talrige ændringsforslag, som er udtryk for en vis imødekommenhed over for oppositionens synspunkter.

Spørgsmålet om boligministerens bemyndigelse til at udstede et bygningsreglement med nærmere forskrifter for bygningers opførelse, konstruktion og indretning har voldt os en del besvær, specielt vedrørende bygningers indretning. Selve reglementets bestemmelser ville vi, som nævnt af andre ordførere, ikke beskæftige os med, kun med rammerne for de bestemmelser, som kunne optages i loven.

Fra forskellige kvindeorganisationer, Danske Kvinders Nationalråd, Dansk Kvinde-samfund og Husmandsforeningernes Hus-holdningsudvalg, fik vi henvendelse om at udbygge de brugsmæssige krav til nye boliger. Husmandsforeningernes Husholdningsudvalg præciserede det i 3 punkter, hvoraf det ene var krav om vand i køkkenet og de andre krav om wc og badeindretning. Det er så naturligt, at kvinderne, der af bitter erfaring ved, hvilke gener og hvilket slid det medfører i det daglige husarbejde, når boligen ikke er hensigtsmæssigt indrettet, rejser disse krav til fremtidens byggeri. Hvor rimelige sadanne krav end synes at være, har man dog af mange grunde ikke ganske kunnet imødekomme dem,

navnlig ikke for landhusmoderens vedkom-mende.

I den ramme, som man i udvalget er enedes om at opstille for bygningsregle-mentets forskrifter, er der i forhold til det oprindelige lovforslag sket en vis begræns-ning med hensyn til mulige forskrifter for boligens indretning, men der er grund til at fremhæve som gældende for alt frem-tidigt boligbyggeri — altså også bolig-byggeri på landet — at det udtrykkelig er nævnt, at der kan fastsættes bestemmelser, som sikrer mulighed for senere installation af sanitære og tekniske anlæg, hvilket natu-r ligvis ikke udelukker, at man samtidig med byggeriet foretager installationen.

Hvad byggeri på landet angår, har der også været henvendelser af en noget anden karakter end de nævnte fra kvindeside, nemlig henvendelser, som væsentligst er begrundet i bekymring for, at et bygnings-reglement vil medføre en fordyrelse af byggeri på landet og derved hindre en til-trængt modernisering af landbrugets avls-bygninger. Disse henvendelser er kommet fra De samvirkende Sognerådsforeninger, landboforeningerne og husmandsforenin-gerne.

Den som jeg synes for alle parter til-fredsstillende udgang er blevet en aftale mellem boligministeren og de landøkon-omiske foreninger om en ordning, hvorefter bygningsreglementets bestemmelser vedrø- rende landbrugets bygninger, indbefattet stuehusene, skal forelægges for disse for- eningers byggeudvalg. Aftalen gælder som nævnt også bestemmelserne vedrørende stuehusene, og det påhviler nu landbo- konerne at sørge for, at den skabte mulig- hed for indflydelse også udnyttes; det kan man ikke ganske overlade til mændene. Hvad om en landhusmoder blev medlem af foreningernes byggeudvalg? — men det spørgsmål ligger naturligvis uden for folke- tingets kompetence.

For øvrigt vil jeg gøre opmærksom på, at de tegninger, der fra landbrugsministe- riets side udleveres til konsulenterne som